

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **T. B. P. N.**, narozená X,
státní příslušnice X,
bytem X,

zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 834/8, Brno,

proti
žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoi**,
sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnamská socialistická republika,

zastoupené obecným zmocněncem JUDr. M. K., Ph.D., pracovníkem
vízového odboru Ministerstva zahraničních věcí, sídlem Hradčanské
náměstí 5, Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2017, č. j. 3087/2017-HANOI,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2017, č. j. 3087/2017-HANOI, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

- III. Žalobkyni se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u M. s. v P. dne 2. 11. 2017 doplněnou podáním ze dne 21. 3. 2018 a postoupenou K. s. v P. usnesením ze dne 29. 3. 2018, č. j. 14 A 74/2017-30, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání (žádost o zaměstnaneckou kartu) je nepřijatelná podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně si předem nesjedнала termín k podání žádosti způsobem, který byl stanoven zastupitelským úřadem, a žádost nebyla podána osobně (§ 169h odst. 3 téhož zákona).

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Uvádí, že si termín k podání žádosti sjedнала, byť k podání žádosti o vízum. Dle žalobkyně nadto žalovaný nebyl oprávněn posoudit její žádost jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu nesjednání termínu, neboť žádost je podle tohoto ustanovení nepřijatelná pouze v případě, že není dodržen způsob sjednání termínu pro podání žádosti stanovený tímto zákonem, který však žádný způsob nestanoví. Registrace prostřednictvím systému V., kterou žalovaný dne 23. 8. 2017 zveřejnil na úřední desce, nebyla jako způsob sjednání termínu osobního podání žádosti zákonem stanovena, a navíc nebyla ani fakticky možná, neboť žalobkyně se prostřednictvím svého zástupce po zveřejnění informace na úřední desce žalovaného opakovaně marně pokoušela o sjednání termínu. Vždy se jí však dostalo odpovědi, že nejsou volné žádné termíny. Žalobkyně tak dosáhla vpuštění do prostor žalovaného prostřednictvím registrace k podání žádosti o dlouhodobé vízum.
3. Žalobkyně též odmítá závěr žalovaného, že žádost nebyla podána osobně. Namítá, že žalovaný toto tvrzení nikterak neodůvodnil. Uvádí, že před vstupem do prostor žalovaného a následně na podací přepážce byla její totožnost ověřena. Spolu s žalobkyní byla podání žádosti přítomna její zástupkyně, žalobkyně osobně jednala s úřední osobou prostřednictvím tlumočnického v. zaměstnance žalovaného, přičemž na místě byly i další úřední osoby a zaměstnanci žalovaného. Namítá, že žalovaný měl o jednání spojeném s podáním žádosti podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců sepsat protokol podle § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který měl obsahovat identifikaci přítomných osob a jejich podpisy. Pokud by svou povinnost splnil, nemusela by žalobkyně svou osobní přítomnost při podání žádosti prokazovat. K tomu odkazuje na rozsudek K. s. v P. ze dne 21. 12. 2016, č. j. 57 A 53/2015-96, a rozsudek N. s. s. ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 97/2017-42.
4. Žalovaný s žalobou nesouhlasí. Domnívá se, že v projednávané věci je pasivně legitimováno M. z. v., jehož je žalovaný útvarem [§ 4 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb.,

o zahraniční službě a o změně některých zákonů (zákon o zahraniční službě)]. K postupu žalobkyně při podání žádosti žalovaný uvádí, že se registrovala prostřednictvím systému V. k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání a tuto žádost předala při osobní návštěvě dne 13. 9. 2017 pracovníku žalovaného. Tato žádost byla přijata a postoupena M. v. Žalobkyně ji vzala až později zpět a řízení bylo zastaveno. Dále žalobkyně předala pověřenému pracovníku v rozporu s registračními údaji v systému V. žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný konstatoval nepřijatelnost této žádosti, neboť žalobkyně si nesjedнала termín k jejímu podání, a žádost proto nebylo možné dle žalovaného považovat za osobně podanou. Žalovaný dále konstatuje, že usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců se neodůvodňuje, pouze se sdělí včetně důvodů nepřijatelnosti. Dle žalovaného ze systematiky ustanovení § 169d odst. 2 a § 169f zákona o pobytu cizinců a účelu povinnosti sjednání termínu vyplývá, že žalobkyně byla povinna se registrovat pro druh a účel pobytového oprávnění, o který zamýšlela skutečně požádat. K tomu odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb. Registrace k podání žádosti o vízum za účelem podnikání, ačkoli žalobkyně měla v úmyslu požádat o zaměstnaneckou kartu, představovala zastřený právní úkon, který by neměl požívat ochrany. Žalobkyně by získala neoprávněnou výhodu oproti jiným žadatelům. Jelikož se žalobkyně registrovala pro jiný druh a účel pobytu, než o který požádala, nelze považovat registrační povinnost dle § 169f zákona o pobytu cizinců za splněnou, a žádost tedy byla nepřijatelná dle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále uvádí, že ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců ponechává určení konkrétního způsobu sjednání termínu pro osobní podání žádosti na zastupitelském úřadu. K tomu odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb. a rozsudky N. s. s. ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017-32, a ze dne 23. 2. 2018, č. j. 5 Azs 312/2017. Žalovaný určil způsob sjednávání termínů prostřednictvím systému V., a byl tak oprávněn vyžadovat předchozí registraci pro konkrétní druh a účel pobytu prostřednictvím tohoto systému. Pokud nebyl termín řádně sjednán, je třeba na žadatele pro účely podání žádosti pro určitý druh a účel pobytového oprávnění hledět, jako by nebyl osobně přítomen, byť se fyzicky v prostorách zastupitelského úřadu nacházel. Opačný výklad by popíral účel, pro který byla povinnost sjednání termínu stanovena. Závěry rozsudku rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, považuje žalovaný za překonané právní úpravou účinnou od 15. 8. 2017. Žalovaný se domnívá, že zákonodárce vyjádřil vůli zmocnit zastupitelské úřady k provádění selekce žadatelů prostřednictvím regulace podávaných žádostí. Skutečnost, že žalobkyně nemohla získat termín k podání žádosti, zatímco jiný žadatel ano, dle žalovaného svědčí o tom, že systém V. byl funkční, neboť plnil svou regulační funkci.

5. K projednání věci soud nařídil jednání, k němuž se žalobkyně ani její zástupce nedostavili. Žalovaný při jednání setrval na svém procesním stanovisku. Zdůraznil, že v projednávané věci žalobkyně ve sjednaném termínu účinně podala žádost o dlouhodobé vízum za účelem podnikání a až poté podala další žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. Žalobkyně nepodala žádost o upuštění od osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu a nedovolávala se nemožnosti sjednat termín pro podání žádosti prostřednictvím systému V. Žalovaný tedy neměla indicie, které by odůvodňovaly naložit s touto žádostí jako s žádostí podanou nouzovým způsobem.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Skutková zjištění

7. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 13. 9. 2017 žádost o zaměstnaneckou kartu. Současně předložila záznamy o osmi neúspěšných pokusech o registraci termínu k podání žádosti o dlouhodobý pobyt v rámci různých dnů v průběhu září 2017 (1. 9. 2017, 4. až 8. 9. 2017 a ve dvou dalších dnech, jejichž data nejsou zcela zřetelná, patrně šlo o dny 11. 9. 2017 a 12. 9. 2017). Tuto žádost žalovaný prohlásil za nepřijatelnou napadeným usnesením.
8. Mezi účastníky je nesporné, že žalobkyně si prostřednictvím registrace v systému V. sjednala termín pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání a při návštěvě zastupitelského úřadu podala žádost o zaměstnaneckou kartu.
9. Ze sdělení žalovaného vízového odboru M. z. v. ze dne 13. 12. 2017 vyplývá, že žalobkyně se dne 13. 9. 2017 na základě objednání v systému V. k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání dostavila na zastupitelský úřad. Její žádost o dlouhodobé vízum za účelem podnikání byla přijata a odeslána M. v., o. a. a m. p. Po podání této žádosti žalobkyně dále předložila žádost o zaměstnaneckou kartu. Žádost o dlouhodobé vízum za účelem podnikání vzala žalobkyně zpět a řízení bylo M. v., o. a. a m. p., zastaveno. Ačkoli jde toliko o sdělení žalovaného, soud neměl důvod pochybovat o pravdivosti jeho obsahu.

Posouzení žaloby

10. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat osobně.
11. Podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon.
12. Podle § 169f zákona o pobytu cizinců žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.
13. Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem.
14. Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen.

Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.

15. K pasivní legitimaci soud odkazuje na rozsudek N. s. s. ze dne 3. 11. 2017, č. j. 4 Azs 168/2017-15, č. 3601/2017 Sb. NSS, v němž N. s. s. uzavřel, že zastupitelský úřad je v rámci výkonu své pravomoci správním orgánem [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i po nabytí účinnosti zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě. V něm vysvětlil, že „[k]líčovým faktorem pro posouzení, který správní orgán je pasivně legitimován, je zodpovězení otázky, kdo vykonával v dané věci své kompetence. Významné zde tedy je materiální pojetí pojmu, nikoli pojetí formální či institucionální. Podle § 4 odst. 1 zákona o zahraniční službě je zastupitelský úřad „organizační útvar m. zřízený za účelem plnění úkolů služby v zahraničí“. Organizační uspořádání však může být toliko pomocným vodítkem v hraničních případech, nejde o kritérium rozhodující.“ V předmětné věci byl příslušným orgánem, který zjišťoval nepřijatelnost žádosti v souladu s § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, žalovaný, který je tedy ve věci pasivně legitimován dle § 69 s. ř. s.
16. Usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o vydání povolení k pobytu či udělení víza nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti (viz rozsudek N. s. s. ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19, 3744/2018 Sb. NSS). Usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je usnesením, které se pouze poznamenává do spisu ve smyslu § 76 odst. 5 správního řádu. Tato odlišnost však spočívá pouze ve způsobu oznamování, nikoli v požadavcích, které na něj z hlediska obsahu zákon klade. I tato usnesení musí obsahovat odůvodnění jakožto jednu z nutných náležitostí.
17. Dle důvodové zprávy k zákonu č. 222/2017 Sb., jímž bylo ustanovení § 169h do zákona o pobytu cizinců vloženo, má institut nepřijatelnosti žádosti o pobytové oprávnění přispět k zefektivnění řízení v případech, kdy je zjevné, že žádost v podobě, v jaké byla podána, nemůže být z formálního hlediska úspěšná. Požadavky kladenými na odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti dle § 169h zákona o pobytu cizinců a předpoklady soudní přezkoumatelnosti se opakovaně zabývala judikatura N. s. s. V rozsudku ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35, N. s. s. konstatoval „[p]rávě podle citovaného rozsudku šestého senátu (výše uvedený rozsudek č. j. 6 Azs 82/2018-19 - pozn. soudu) se v případě usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na jeho dopad do práv cizince i s ohledem na formální náležitosti tohoto úkonu. S ohledem na to je třeba trvat i na požadavku na řádné odůvodnění takového usnesení.“ Odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců musí splňovat alespoň minimální standard přezkoumatelnosti ze strany správního soudu. Otázce, jaké jsou minimální požadavky na odůvodnění takového usnesení, se N. s. s. věnoval v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018-21. Vyslovil zde závěr, podle něhož pro soudní přezkum rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o udělení víza či povolení k pobytu podle § 169h zákona o pobytu cizinců postačí, jsou-li v něm vymezeny zákonné důvody, pro něž příslušný správní orgán vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou. Jak zde výslovně uvedl: „Stěžovatel tedy učinil výrok usnesení ‘žádost je nepřijatelná’ na základě toho, že si žalobkyně předem nesjedнала termín k jejímu podání a nepodala ji osobně. Takové odůvodnění považuje N. s. s. vzhledem ke specifické povaze usnesení o nepřijatelnosti žádosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zcela dostatečné. Stěžovatel přesvědčivě namítl,

že neexistují žádné další okolnosti, které by bylo možné do odůvodnění takového rozhodnutí zahrnout. Žalobkyně si totiž buď termín k podání žádosti předem sjednala, či nikoli. Stejně tak žádost buď podala, nebo nepodala osobně. Jde o skutečnosti, které jsou zřejmé již při podání žádosti, žalobkyně se k nim nemusela nijak vyjadřovat a stěžovatel v tomto směru nevedl žádné dokazování. Stěžovatel tedy nemá co do usnesení o nepřijatelnosti žádosti uvést jiného, než že žalobkyně si termín k podání žádosti předem nesjednala a nepodala ji osobně. (...) Ostatně v nyní projednávané věci žalobkyně namítala (...), že nebyla povinná si osobní termín k podání žádosti sjednat a že žádost podala osobně. K posouzení těchto námitek však k. s. nepotřebuje, aby stěžovatel své rozhodnutí podrobněji odůvodnil.“ Pokud jsou okolnosti při podání žádosti skutkově i právně jednoznačné a nevytvářejí jakékoliv pochyby o tom, že si cizinec nesjednal termín k podání žádosti či jeho žádost nebyla podána osobně, jako tomu bylo v případě shora citovaného rozsudku, není s ohledem na možnou soudní přezkoumatelnost usnesení o nepřijatelnosti nutno formálně lpět na požadavcích na detailní odůvodnění takového usnesení, které plynou z § 68 odst. 3 správního řádu, a předtištěné (formulářové) důvody nepřijatelnosti podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců budou dostačovat. Jak však konstatoval N. s. s. v rozsudku ze dne 31. 1. 2019, č. j. 8 Azs 220/2018-27, „nelze závěry citovaného rozsudku paušalizovat a bez dalšího vycházet vždy z toho, že soudně přezkoumatelné bude v podstatě jakékoliv usnesení o nepřijatelnosti podle § 169h zákona o pobytu cizinců, pokud naplní požadavek spočívající v uvedení (být obecného) zákonného důvodu nepřijatelnosti. [...] Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v § 169h odst. 1 (resp. odst. 3) taxativně vyjmenovává případy, za nichž lze považovat žádost o udělení dlouhodobého víza za nepřijatelnou, však nemůže sama o sobě znamenat, že nenastanou situace, v nichž bude nezbytné usnesení o nepřijatelnosti takové žádosti odůvodnit podrobněji, a to především ve vztahu ke konkrétní situaci žadatele.“

18. Ze shodných tvrzení účastníků vyplývá, že z hlediska skutkového byla v projednávané věci, podobně jako v případě posuzovaném ve výše citovaném rozsudku č. j. 8 Azs 220/2018-27, situace komplikovanější, neboť žalobkyně žádost o zaměstnaneckou kartu podala ve sjednaném termínu, avšak pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, nikoli žádosti o zaměstnaneckou kartu. Součástí spisové dokumentace jsou též kopie výpisů, ze kterých vyplývá, že v osmi různých dnech v průběhu září 2017 nebyly k dispozici žádné termíny pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. S těmito skutečnostmi se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal. V záznamu napadeného rozhodnutí, který má formulářovou podobu, je pouze s odkazem na zákonná ustanovení § 169h odst. 1 písm. a) a § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvedeno, že žádost je nepřijatelná, neboť cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena, a žádost nebyla podána osobně.
19. Obdobně jako v případech, které posuzoval N. s. s. v citovaném rozsudku č. j. 8 Azs 220/2018-27, a dále v rozsudcích ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 372/2018-28, ze dne 6. 9. 2019, č. j. 2 Azs 34/2019-41, či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 Azs 180/2018-40, lze konstatovat, že podání žádosti jednoho typu v termínu sjednaném k podání žádosti jiného typu nelze za výše popsaných okolností považovat *prima facie* za „zákonný důvod“ nepřijatelnosti žádosti pro nesjednání termínu, který není pro účely soudního přezkumu třeba dále rozvádět. Jak uvedl N. s. s. v rozsudku č. j. 3 Azs 180/2018-40 „pokud je například ze správního spisu zřejmé, že žadatel neměl na zastupitelském úřadě sjednaný žádný termín k podání žádosti, postačí nepochybně pro soudní přezkoumatelnost usnesení

o nepřijatelnosti pouhé uvedení zákonného důvodu nesjednání termínu. Pokud byl však termín, na němž žadatel svou žádost o pobytové oprávnění anebo udělení víza podal, sjednán (byť za jiným účelem, než za jakým byla předmětná žádost nakonec podána), žadatel se dostavil na zastupitelský úřad osobně a v rámci daného termínu došlo k podání žádosti, již se jedná o takovou skutkovou situaci, kdy se nelze spokojit toliko s minimálním standardem přezkoumatelnosti usnesení v podobě pouhého formulářového odkazu na zákonné důvody nepřijatelnosti s tím, že termín k podání žádosti nebyl sjednán, resp. žádost nebyla podána osobně.“ Uvedené posouzení je plně použitelné i v této věci. V projednávaném případě se tedy nelze spokojit pouze s minimálním odůvodněním usnesení o nepřijatelnosti spočívajícím v pouhém sdělení nesplnění zákonných požadavků pro podání žádosti. Bylo naopak třeba, aby žalovaný neúspěšné žadatelce (byť třeba jen stručně) sdělil, v čem konkrétně shledává důvody nepřijatelnosti v její situaci (např. že žádost podala v termínu, který byl v registračním systému V. sjednán pro podání jiného typu žádosti anebo žádosti za jiným účelem, a proč nelze žádost považovat za osobně podanou), a vysvětlil, proč popsané pochybení zakládá nepřijatelnost žádosti. Nedostatek odůvodnění nelze zhojit až ve vyjádření k žalobě. Požadavek vyslovený N. s. s. v rozsudku č. j. 6 Azs 289/2018-21 neznámá potřebu rozsáhlého a podrobného odůvodnění. Je však nezbytné, aby odůvodnění umožňovalo přezkoumatelnost daného usnesení v rozsahu, z něhož bude správnímu soudu zřejmé, proč zastupitelský úřad žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou, a aby nebylo možno zaměnit takto určený důvod za žádný jiný (srov. rozsudek č. j. 8 Azs 220/2018-27).

20. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí nebylo vzhledem ke konkrétním okolnostem řádně odůvodněno a nedostálo požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Námitky nedostatku odůvodnění jsou tedy důvodné.
21. V posuzované věci žalovaný považoval žádost žalobkyně za nepřijatelnou, jelikož si dle něj předem nesjednala termín podání žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem [§ 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] a současně žádost nepodala osobně (§ 169h odst. 3 téhož zákona). Přes závěr o nedostatku odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti žádosti (závěrů o tom, že žalobkyně si nesjednala termín k podání žádosti způsobem, který byl stanoven zastupitelským úřadem, a nepodala ji osobně) soud považuje v projednávané věci za podstatné, že žalobkyně přistoupila k podání žádosti výše popsaným postupem poté, kdy se opakovaně bezúspěšně pokoušela (resp. její zástupce) o sjednání termínu pro podání žádosti o dlouhodobý pobyt (zaměstnaneckou kartu) prostřednictvím systému V., v situaci dlouhodobě prakticky nefunkčního systému V. Ve správním spise je doloženo osm neúspěšných pokusů o sjednání termínu. Marné pokusy žalobkyně o registraci termínu žalovaný nepochybně, naopak v nich ve svém vyjádření k žalobě (mylně) spatřoval potvrzení funkčnosti systému V. Systém V. byl judikaturou N. s. s. opakovaně označen za nefunkční, neumožňující žadatelům o pobytová oprávnění podat žádost lidsky důstojným způsobem v přiměřené době, a to zejména ohledně podávání žádostí o zaměstnanecké karty (viz rozsudky rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, a č. j. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS, a dále např. rozsudky ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 Azs 31/2019-63, či ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35). V rozsudku ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 Azs 280/2019-39, N. s. s. k systému V. konstatoval: „NSS z vlastní rozhodovací činnosti dobře ví, jaké podmínky ještě

na podzim 2017, tj. po tom, co rozšířený senát vydal právě cit. rozsudky, panovaly u zastupitelského úřadu v H. Nefunkčnost tamního registračního systému V. přetrvávala navzdory důrazné kritice nadále, a to zejména ohledně podávání žádostí o zaměstnanecké karty.“.

22. Z rozsudku rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS, se podává, že v situaci dlouhodobě prakticky nefunkčního systému V. je třeba považovat za řádně podané i takové žádosti, které se do dispozice zastupitelského úřadu dostaly nestandardním postupem (např. jako příloha stížnosti proti postupu jeho pracovníka). Podání žádosti nouzovým způsobem je totiž v podstatě jedinou účinnou obranou žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu v přiměřené lhůtě není poskytnuta možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným. Za takových okolností pak není rozhodné, zda žadatel současně s nouzově podanou žádostí podal také žádost o upuštění od osobního podání žádosti (viz rozsudek rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS, a dále zejména rozsudky N. s. s. ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Azs 104/2019, ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 372/2018-28, či ze dne 22. 10. 2019, č. j. 10 Azs 280/2019-39). Soud neshledal důvody, pro které by bylo třeba se v projednávané věci od těchto závěrů odchýlit. Soud nesouhlasí s žalovaným, že neměl žádné indicie o tom, že by žádost žalobkyně bylo možné považovat za žádost podanou nouzovým způsobem, neboť dle obsahu správního spisu žalobkyně spolu s žádostí předložila též doklady o neúspěšných pokusech o registraci termínu k podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Pro posouzení žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu jako podané nouzovým způsobem není významné, že žalobkyně téhož dne podala rovněž žádost o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, pro jejíž podání si předem sjednala termín v systému V.
23. Soud obecně nezpochybňuje oprávnění zastupitelského úřadu organizovat svou úřední činnost prostřednictvím stanovení úředních hodin pro jednotlivé agendy (viz například rozsudky N. s. s. ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 324/2017-32, či ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 75/2018-22), ani oprávnění dle ustanovení § 169f zákona o pobytu cizinců podmínit podání žádosti o jakékoli pobytové oprávnění předchozím sjednáním termínu způsobem, který žalovaný zveřejní na své úřední desce (viz rozsudky ze dne 15. 8. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35, a ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 249/2018-50). Stanovený způsob však musí umožnit podání žádosti v přiměřené době lidsky důstojným způsobem, což objednávací systém V. nesplňoval, jak bylo opakovaně konstatováno N. s. s.
24. S ohledem na výše uvedené bylo třeba žádost žalobkyně, byť by nebyla podána osobně zákonem stanoveným způsobem (tyto závěry nebyly v napadeném usnesení přezkoumatelným způsobem odůvodněny) považovat za žádost podanou tzv. „nouzovým“ způsobem a nahlížet na ni jako na účinně podanou, neboť žalobkyně doložila, že žádost podala po opakovaných marných pokusech o registraci termínu prostřednictvím systému V., který byl v judikatuře správních soudů opakovaně a dlouhodobě označován jako neodpovídající požadavkům zákona. Z tohoto důvodu bylo nutné žádost žalobkyně věcně posoudit a žalovaný nebyl oprávněn vyslovit důvod nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) ani § 169h odst. odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

25. Soud s ohledem na výše uvedené žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Soud při jednání neprovedl žalobkyní navržený důkaz správním spisem, který měl k dispozici a z jehož obsahu vycházel, neboť obsah správního spisu nemusí být předmětem dokazování (srov. např. rozsudek N. s. s. ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva účelné úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby. Odměna za jeden úkon právní služby činí dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle ustanovení § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů též náhrada této daně ve výši 1 428 Kč, kterou je zástupce žalobkyně povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
28. Podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, soud žalobkyni vrátil přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč, neboť žalobkyně zaplatila na soudním poplatku 4 000 Kč, tedy více, než činila její poplatková povinnost podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu